

med, er egentlig ikke noget saa meget slem. Det har haft Indflydelse, og det har været uheldigt for dem i dette Tilfælde, og det, jeg ønskede, var, at vi havde en saa ren og klar borgerlig Straffelov, at de fra det civile Liv førte den Bevidsthed med sig, at der allerede i Civiletaten gives Grænser, der ikke kunne overstrides. Det synes jo, at det ærede Medlem noget er inde paa den samme Tankegang, naar han specielt fremhæver, at den Tjeneste, som de paagældende havde, havde et vist civilt Præg. Ja, det er netop Sagen, og det kan jo ikke undgaa, men desto nødvendiger er det netop, at der fra det borgerlige Liv medbringes Bevidstheden om, at der gives Grænser, man ikke kan gaa ud over, og at de ere meget snævrere dragne i Militæretaten. Det forholder sig nemlig ikke saa, at de paagældende ikke have kendt eller forstaaet, hvad det var, de udsatte sig for i dette Tilfælde, thi i det mindste ved det ene Kompagni havde i Tjorvejen — det have de paagældende erkendt — Premierløjtnanten, da et Par havde gjort sig skyldige i Udeblivelse fra Tjenesten; meget bestemt indskræppet dem, at allerede det, at der var to, var en skærpende Omstændighed, men hvis der var flere, der slog sig sammen, kom de meget højt op i Straf. Hvis det ærede Medlem derimod mente, at de ikke nøje kendte Strafferammerne, kan det være rigtigt, men det kan man jo heller ikke godt gøre til en Betingelse for at straffe de paagældende, saa at man skulde kunne sige, da de ikke kendte Strafferammerne, da de ikke vidste, at det var en saa høj Strafferamme, de kom ind under, kan det heller ikke være retfærdigt at dømme dem derfor. Vor borgerlige Straffelov har jo en Bestemmelse, som lyder paa, at Uvidenhed om Straffeloven fritager ikke nogen fra at straffes.

Det. Hansen: Det ærede 9de kongevalgte Medlem (Steffensen) lod falde nogle Ytringer før, som jeg finder Anledning til at omtale, navnlig da de stemme med, hvad den meget ærede Krigsminister udtalte i det andet Ting. De gik ud paa, at vor bestaaende kriminelle Lovgivning med Hensyn til Angreb paa, hvad man vil kalde Arbejdsfrihed eller den personlige Ret til at anvende sine Kræfter, skulde være mangelfuld eller ikke tilstrækkelig, og det ærede Medlem henviste til en meget streng italiensk Lov — jeg ved ikke, om den er udkommen eller er i Færd med at udkomme. Jeg tror, at dette Spørgsmaal har en vis Interesse, men jeg maa sige som min Mening, at § 210 i Straffeloven tværtimod er saa omfattende og

har saa store Straffe, at man meget vanskeligt skulde kunne tænke sig egentlig at drive det videre. Der staar jo i § 210: „Vold eller Trussel om Vold“, altsaa alt, der kan betegnes som Vold eller Trussel om Vold, og jeg tror, at vore Domstole ere gaaede meget vidt i saa Henseende. Jeg mindes en Dom, hvor den Omstændighed, at en Svend gik paa det ene Fortov paa Østergade, og en anden Svend, en saakaldt „Skruerækker“, paa det andet, betegnedes som en Trussel om Vold, og det var tilmed Kl. 8 om Aftenen; det var dog virkelig en temmelig streng Fortolkning. Og hvad er saa det, der ikke maa anvendes Vold eller Trussel om Vold for? Det er for at tvinge nogen til at „gøre, taale eller undlade noget“. Jeg tror ikke, der er nogen som helst Ytring af Frihed, der ikke kommer ind under det at „gøre, taale eller undlade noget“. Her maa jeg saa blot tilføje en Bemærkning. Det ærede Medlem synes at mene, at det var særlig ved Strejfer fra Haandværkernes Side, at der skulde være en almindelig menneskelig Tilbøjelighed til at gøre Indgrib i den almindelige borgerlige Frihed, naar andre ikke vilde gøre det, man selv finder rigtigt. Heri tror jeg, at han tager fejl, thi det er saamænd en almindelig menneskelig Tilbøjelighed. Kan det ærede Medlem ikke huske, hvad der passerede i Sommer i Storesagen? Blev der ikke da udslunget Trusser, jeg havde nær sagt paa Livet, det vil sige, det politiske Liv? Var der ikke Medlemmer af Rigsdagen, der bleve truede paa deres politiske Liv, hvis de ikke maatte ret i Storesagen, og maatte de ikke falde til Føje? Hvad skrev ikke Hænderammerne? Der var ikke nogen Hænderammer, der maatte handle med eller indlade sig med eller tage i sin Tjeneste et eneste Menneske, der vovede at mænge sig med disse Stores. Der blev anvendt en Trussel, der maatte var langt mere effektiv end den, her er Tale om. Altsaa, i den Henseende tror jeg ikke, man behøver at paakalde Lovgivningsmagten.

Steffensen: Jeg vil blot gøre den Bemærkning, at jeg ved ikke rettere, end at jeg netop fremhævede, at vi nok have denne almindelige Bestemmelse; men at jeg mente, at der var Trang til en speciel Bestemmelse om dette Forhold, fordi det dog er af Bigtighed ogsaa for Militæretaten, at de paagældende komme ind med en bestemt Bevidsthed i saa Henseende. Jeg har ikke villet sigte Haandværkere og andre, der deltagte i Strejfer, for, at det var noget specielt for dem, at de gerne ville anvende Tvang og Vold for at sætte deres Mening igennem. Det